

LXXXI.

Beteenking

over

Forflag til Lov om Tillægsbevilling til Finantsloven for 1851—52.

(Udgiven af Folkethingets Udvalg.)

Hvad der fornemmelig maa tildrage sig Opmærksomheden ved det forelagte Lovudkast, er den Omstændighed, at der ingen Tillægsbevilling er forlangt for Krigsministeriets Vedkommende, uagtet det er notorisk, at dette Ministerium har havt meget betydelige Udgifter udenfor og udover de gennem Finantsloven bevilgede, navnlig ved det i Hertugdømmet Slesvig opstillede Troppecorps. Denne Omstændighed har vundet en særegen Betydning ved de Ord, som udtaltes af Finantsministeren ved Lovforslagets Fremlæggelse, „at der for Krigsministeriet Intet er begjert, idet de Udgifter, som for Krigsministeriets Vedkommende ville behøves udover Finantsloven, alle hidrøre fra det i Slesvig stationerede Troppecorps, og ville kunne dækkes af bemeldte Hertugdømmes Intrader (see Folkethingstidenden Pag. 4003).“ Da Udvalget maatte ansee den Opfattelse af Forholdene, der indeholdes i disse Ord, som stridende mod den Synsmaade, der har ligget til Grund for alle tidligere Pengebevillinger til Armeen, fandt man sig foranlediget til strax at tilskrive Krigsministeren og Finantsministeren desangaaende, og modtog under 20de Februar herpaa følgende Svar:

„I Anledning af Udvalgets Skrivelse af 18de denne Maaned undlader jeg ikke, og saa paa Krigsministerens Vegne, til hvem det ærede Udvalg ligeledes har henvendt sig, tjenstligt at meddele Følgende:

Paa Finantsministeriets allerunderdanigste Forestilling angaaende Forelæggelsen af Tillægsbevillingsforflaget for 1851/52 har Hans Majestæt Kongen under 4de denne Maaned allernaadigst resolveret, at den Deel af det for Krigsministeriet fornødne Udgiftstilkud, som ifølge Finantsloven for 1851/52

egner sig til Tillægsbevilling af den danske Rigsdag, skulde optages i Lovforslaget.

Ved at gjenemgaae de forskellige Conti i Finantsloven for 1851/52 § 22, har imidlertid Krigsministeren maattet overbevise sig om Umuligheden af for Eiden at gjøre noget tilstrækkeligt sikkert Overflag over, hvilke Tilkud der i Overensstemmelse med allerhøistbemeldte Resolution vil udfordres til hver enkelt Udgiftsconto, hvormod det først ved en senere Opjørelse vil kunne vise sig, hvad der er at betragte som Tilkud til Finantslovens Udgiftsconti, hvorfor Tillægsbevilling eller Decharge vil behøves.

Kjøbenhavn den 20de Februar 1852.

B. C. C. Sponneck.

Uagtet der i denne Meddelelse kan synes at indeholdes en Tilbagetagelse af Finantsministerens ovenfor anførte Ord, finder Udvalget dog, at Regjeringens Anskuelse af Sagen ingenlunde er saa klart fremsat, at der er Grund til at berolige sig i denne Henseende. Thi hvilke Udgiftstilkud Regjeringen anseer for at være af den Bestaaffenhed, at de ifølge Finantsloven for 1851—52 egne sig til Tillægsbevilling af den danske Rigsdag, og hvilke ikke, er end ikke eksempelvis oplyst i Finantsministerens Skrivelse. Udvalget antager, at der ved Finantsloven for 1851—52 blev bevilget alle de forudsættelige Udgifter til den danske Armeen, som var bleven Hs. Majestæt Kongen tro, og over hvilken han dengang kunde befale, ligesom der i samme Finantslov blev bevilget samtlige Udgifter til hele den danske Marine, til hele den danske Diplomatie, og til hele den danske Statsgjæld, og, ligesom der ved samme Finantslov blev bevilget Danmarks og Slesvigs forenede Bidrag til Hs. Majestæt Kongens Civilliste, til de fyrstelige Personers Apanager o. s. v. Det er fremdeles vist, at Finantsloven for 1852—53 er vedtagen i Folkethinget ifølge Regjeringens udtrykkelige Indrømmelse af, at disse og andre Udgifter i deres Helhed henhøre under den danske Rigsdags Omraade, og at navnlig Udgifterne til Krigsministeriet omfattede Totalbe-